

REFERAT: „Cei șapte ani de-acasă”

Prof.înv.primar **Mitu Bertina**

Școala primară *HAPPY CHILDREN ACADEMY*, Voluntari, jud.Ilfov

Cum ajunge un copil adult? Prin combinarea zestrei genetice cu cea a mediului individual. (Lefrancois, 1983) *Cum ajunge un copil adult responsabil și apt a se adapta mediului social?* Prin combinarea optimă dintre materialul genetic și mediul individual.

Dezvoltarea implică modificarea echilibrului între asimilarea realității și acomodarea la condițiile subiective și circumstanțiale concrete ale vieții. (Ursula Șchiopu, 1997)

În zilele noastre se acordă o importanță crescândă studiilor privind creșterea și dezvoltarea copilului. S-a conștientizat probabil că acesta reprezintă moștenirea cea mai de preț pentru umanitate. Până la începutul anilor 1900, copilul era considerat un adult în miniatură. În Roma antică locul copilului în familie și în societate era desemnat de tată prin acceptare sau abandon în afara casei. Statutul copilului oscila indecis, în trecut, între sclav, subaltern, forță de muncă, locul său fiind hotărât de determinări economice.

John Locke realizează un studiu în centrul căruia este copilul, menționând că acesta se naște cu predispoziții limitate, mintea sa fiind ”tabula rasa” și doar experiența va imprima personalitatea în urma unor recompense și pedepse.

Copilul lui Rousseau este activ și curios; mediul însă îl poate corupe. De aceea, interacțiunea dintre copil și mediu trebuie să fie direcționată, intenționată, cu un scop precis.

Watson consideră că mediul este forța supremă în dezvoltarea copilului, orice copil putând fi modelat ca adult în orice direcție dacă sunt controlate asociațiile stimul-răspuns.

O scurtă istorie a studiilor privind psihologia copilului ne amintește că acesta se dezvoltă în familie, își începe incursiunea în lumea cunoașterii între persoane cunoscute, de încredere, stabile. Sintagma ”cei șapte ani de-acasă” se referă la conduite și comportamente, informații și deprinderi pe care copilul le învață între cei dragi. Nu există o rețetă pentru a ”obține” copilul perfect. Regulile clare, impuse și asimilate încă din primul an de viață, **consecvența** respectării acestora reprezintă limitele între care copilul se simte comod, în siguranță.

Un copil care trăiește într-un climat familial cald, primitiv, încurajator va fi un copil liber. Tabloul personalității acestuia este marcat de: originalitate și spontaneitate, jocuri de construcție/de invenție, autonomie și abilitate în rezolvarea situațiilor, perseverență în atingerea scopului, concentrare, eu puternic, tendință de a se impune/de a fi lider. (P.Osterreith, ”Copilul și familia”)

Ca învățător, descopăr în fiecare an, în cazul elevilor mei, ce efecte dramatice poate avea lipsa comunicării între membrii familiei. Copilul nu-și poate exprima propriile nevoi pentru că nu le poate identifica. Frustrarea este astfel prezentă de ambele părți: pe de o parte copilul, pentru că

noi , ca părinți, nu-i facilităm accesul la informațiile necesare, și pe de altă parte părinții, pentru că fiul/fiica nu se ridică la înălțimea așteptărilor noastre.

După cum menționa Paul Osterrieth în lucrarea ”Copilul și familia”, viața părinților ”*constituie o aventură întotdeauna originală și unică*”. Acesta determină 6 principii după care se ghidează relația părinți-copil:

1. Familia trebuie să depășească rolul de creștere și dobândire a deprinderilor elementare. Ea constituie ”*mijlocul prin care copilul este introdus în viața umană și în cadrul în care se elaborează personalitatea sa proprie*”.
2. Atitudinile părinților determină formarea unei personalități unice, particularitățile copiilor manifestându-se clar și coerent în comportamentul curent. Altfel spus: ”*atitudinile părintești au consecințe*” durabile.
3. Acceptarea copilului, ca termen larg, semnificând dragoste și atenție la posibilitățile și slăbiciunile acestuia, care ”*să respecte fundamental persoana în formare și să fie conștientă de scopul spre care ea se îndrumă*”.
4. Atitudinea de acceptare să fie în măsură egală spontană și rațională.
5. Părinții se implică în mod egal în procesul educativ familial. ”*Orice neînțelegere dintre părinți, ale căror roluri sunt strâns complementare, pune în pericol sentimentul de siguranță al copilului și deci armonia dezvoltării personalității sale.*”
6. Rolul familiei va fi cu atât mai determinant și mai durabil cu cât se va păstra ”*numeric la proporții mijlocii*”, nici prea restrânsă, nici prea numeroasă.

În concluzie, ”cei șapte ani de-acasă” pot ajuta copilul să-și interiorizeze regulile, informațiile și să-și demonstreze abilitățile, astfel încât pentru următorul pas – integrarea optimă în mediul școlar- succesul și performanța să fie asigurate.

Condițiile din societatea actuală, posibilitatea de a crește copilul până la 2 ani acordată în egală măsură mamei sau tatălui, dar și cantitatea și calitatea studiilor privind psihologia copilului, accesul la aceste informații facilitează apropierea și înțelegerea mai profundă a copilului. Ele oferă acestuia ”*serioase șanse de a trăi mai integral copilăria și de a deveni un adult mai puțin infantil, mai împlinit, mai sigur de sine, mai generos*”, oferind în același timp părinților ”*aceleași șanse de a deveni mai autentic adulți datorită experienței unei paternități și maternități profund trăite*”. (P.Osterrieth)

BIBLIOGRAFIE:

”*Psihologia vârstelor*”, G.Sion, ed.Fundației România de Măine, București, 2003

”*Copilul și familia*”, P. Osterrieth, EDP, București, 1973